

אימה הייתם?

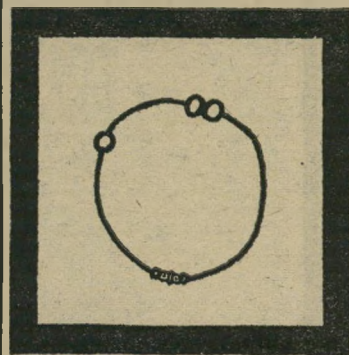
אימפוטנטים! זאת המילה היחידה שאני יכול לזנוק נוכח מחדלי מחנה השמאל בישראל, שניצב אדיש וחסר-אונים מול התקפת השובניזם הימני, שהסתער על השטחים הכבושים לצרכי הפגנת התנחלות. אם תפרוץ שוב מלחמה, אתם תהיו האחראים העיקריים לכך. לכל אלה המדביקים לעצמם תווית של "שמאל" בארץ, מאנשי השומר-הצעיר ועד חוקר, אני יכול רק לומר: אין לכם שום זכות לבקר אחרים לפני שאתם מבקרים את עצמכם על האדישות וחוסר-המעש שלכם. כשתבואו בפעם הבאה ליבקש את קולי ביום הבחירות, אשאל אתכם: "איפה הייתם אתם אז, בימים הטראגיים של חודש אוקטובר 1974, כשרמתם יריכם ולא קרב במלחמה על הדמוקרטיה ועל השלום?"

מעוז צור

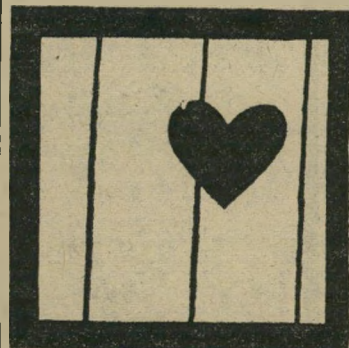
אני מציע להחליף את ההימנון של מדינת-ישראל מ"התיקווה" ל"מעוז צור".

קשקשת 1937

הפעל את דימויך ונסה למצוא לצורך שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת" ת.ד. 136, תל-אביב. ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמו, ובעליהן יכונ בפרטים כניסה זוגית לקולנוע דרייב-אין בתל-אביב, קולנוע-המכונות היחיד בישראל.

קשקשת 1935

- כל עוד בלבב פנימה... ועוד איך פנימה! מאחרי הסורגים! משה כהן, הדגל 24, קריית-מוצקין קשטוקיר בדירתו של קאני באל. שני פרפרים מידווגים על חוט של עמוד חשמל. יוסף שוורץ, עזרא 14, בני-ברק. שיקוף-חזה של אסיר תודה. עם פחות רוח-בלב - הייתי יוצא מזה! ירחמיאל זורקין, ירושלים. משירי המפד"ל: ליבי בקוא-ליציה ואני שובי באופוזיציה. שאול יהישלום, אורלונסקי 7, פת-חלב. הבליקיני של חווה תלוי לייבוש על חולטיני של פנינה רוזנבלום. דן כהנא, קק"ל 5, הרצליה. כרטיסי-כניסה זוגיים חיים לקולנוע, "דרייב-אין", יישלחו בדואר לכל אלה שהגדרותיהם מתפרסמות לעיל.

השנה החלה בביוזון של מעווי ברלב, והסתיימה בביוזון של פרשת מיכאל צור. צירוף שני מושגים אלה משקף יותר מכל את מצבה של מדינת-ישראל.

חיים נוידרפר, תל-אביב פתאום גילו כולם שטיבור רחנבאום הוא בעצם הבנקאי של המאפייה. כל זמן שמדינת-ישראל הרוויחה מכך, איש לא פצה פה וציפצף. הכספים של המאפייה היו טובים ל"קרן ספיר", ל"פיתוח" התעשייה הישראלית, ולכל מיני מיבצעי-ראווה של גמילות-חסדים מטוברת. רק ברגע שמפסידים, מגלים שבעצם יש משהו פסול במאפייה. או מה הפלא שרבים בעולם סבורים שמדינת-ישראל איננה בעצם אלא סניף של המאפייה?

משה זקס, בית-שמש תיקוני שעווה

ברצוני לתקן שתי שגיאות המופיעות במאמרם, המציג מוחשית את הוויכוח סביב מוויאון השעווה במיגדל-שלום (ה) עולם (הוה 1935). במכתבנו למערכת הארץ, לא כתבנו שאלו היתה הדה בושם מבקרת במוזיאון השעווה, היתה מתפעלת ממראת עיניה. מעולם לא ניסינו לעסוק בשבחים עצמיים. בהחלט גם לא כתבנו שהגב' בושם אינה מבינה דבר. ההיפך הוא הנכון. אנו מעריכים את יכולת הביקורת שלה וכאב לנו ליפול לצד שבטת. אנו מודים עבור מאמרם בכלל, שהיה הוגן.

שדום יעקב (ש"י) מאיר, מנהל ראשי מוויאון השעווה, תל-אביב

נותן-שרות,

או שוברי-מחירים?

בעיתונכם (העולם הזה 1934) הופיעה ידיעה במדור חשקיף, על בתי-המלון בר-ישראל היצאים כביכול למאבק נגד מלון גראנד-ביץ' בתל-אביב. השובר את השוק לדעת המלונאים האחרים, במחירי. זהו שטות והבל. למלון זה יש 208 חדרים. נניח שהוא יעמוד ריק, האם בתי-המלון האחרים יתמלאו עלידי כך? רצוי שמלונאי ישראל יטלו דוגמה מדב אודנטס, מנכ"ל המלון. אני נמצא כאן שנתיים כשליח של משרד הנסיעות טברה העוסק בתיירות לישראל. כמו מלון גראנד-ביץ', כך גם אנו, משתדלים להעניק שירות טוב ועלידי כך לזכות בלקוחות. השרות במלונות בארץ אינו מצטיין, וזוהי אחת הסיבות למחסור בתיירים. מאז שאני כאן, הגיע הנה דב אודנטס פעמיים, ועבד קשה מאוד על מנת למצוא קבוצות ובודדים שיבואו להתארח במלון שהוא מנהל. מאז החלתי בכתיבת מכתב זה, קיבלתי טלפון מרב של קהילה שהבטיח לבטל סיור של קבוצה באמצעותנו. במידה

מנהל-מלון אודנטס עווד למצטיין

שלא אבטיח לו איכסון במלון גראנד-ביץ'. כלומר, למלון זה יצא שם של נותן שירות, ולא של שובר מחירים. קודם יציאתי את ישראל הייתי מוכיל חוג מנהלי-מכירות בענף התיירות. והמצב הי גרוע השרור בארץ ידוע לי היטב. על-מנת להבטיח תפוסה טובה לבתי-המלון צריך לעבוד קשה מאוד, לא לשבת בלי מעש ולהאשים את הזולת בגזילת פרנסה. אני סבור שעשייתם עוול לאחד העובדים ה- מסורים ביותר בענף, רצוי שהאחרים ילמדו ממנו ולא "קטרו" סתם.

נתן עמיר, מנכ"ל, סברה טורס, ניו-יורק

מכתב גלוי של כתבי-חזן

בישראל לשר-החזן

מחדל ושמו הסברה

את המיכתב, המובא להלן ככתבו וכלשונו, שלח לחברת העולם הזה, כתבי-חזן של אחד העיתונים המכובדים בישראל, הכותב מעיד. על עצמו, כי בדבריו אלה הוא מבטא את דעתם של רבים מעמיתיו, כתבי-החזן של ישראל. אחדים מכתבי-החזן קיבלו את מינויו של יגאל אלון כשר-החזן בממשלת רבין בברכה, מסיבות מיקצועיות טהורות. וזאת, לא משום שהם אוהבים את אלון במיוחד, אלא משום שחשו כי התקופה שלו, או של כל אחד אחר, בתפקיד שר-החזן, חייבת להוות שיפור לגבי תקופת כהונתו של קודמו-לתפקיד, אבא אבן, בכל הנוגע ליחסים עם גוף עיתונאי-החזן בישראל.

הלפני חודשים אחדים, והנה, ככלות מהרועוד ימים לכהונתו של יגאל אלון, נזכרים כתיבים רבים בגעגועים בתקופתו של אבא אבן. שכן, איש משרי-החזן הקודמים של ישראל, החל במשה שרת המנוח, דרך גולדה מאיר וכלה באבא אבן, לא התעלם באורח כה מוחלט מעיתונות-החזן בישראל.

עובדה זו כשלעצמה איננה, אולי, בגדר אטון, שכן הכתבים למדו לכסות את האירועים בישראל גם ללא עזרתו של משרד-החזן, אך עובדה היא, שהקורבן העיקרי למדיניותו של אלון איננו גוף כתבי-החזן בישראל, אלא מדינת-ישראל עצמה, ותד-מיתה בחוץ-לארץ.

כל זה יכול היה להיות רק סתם "מחדל" אחד נוסף, לולא נחו עתה אינטרסיה החירניים ביותר של ישראל על כף-האמאניים. ואני מתייחס לוודאות בכך שהאז"ם יעניק מעמד של משקיף - או תואר זומה - לנציג של אש"ף (אירגון-השיחרור הפלשתינאי).

שרי-חזן אלון וידיד * התעמלות מכתבי-חזן

ולכן שהעניין הפלשתיני עתיד להיות נדון בנייר-ירוק. לאור דיווחים מוקדמים אך עקשניים, על כך שאש"ף אכן מתכנן צעד דרסטי מסוג זה, בגיבויין של מדינות-ערב, קם מר אלון ודיווח זאת לממשלה. אנו, כ-150 חברי אירגון כתבי-החזן בישראל, נתבשרנו על כך באמצעות מינשר (קומוניקט) לקוני בלבד, מאת מזכיר-הממשלה, אשר הודיע כי מר אלון דיווח לממשלה על בעייה זו, ואמר, כי "הורה לשגרירי ישראל בכל בירות העולם להביא את דעתה של ממשלת-ישראל בנדון לחשומת-ליבין של הממשלות הנוגעות בדבר".

לא נעשה כל ניסיון לכנס בדחישות מסיבת-עיתונאים עם כתבי-החזן, ולהסביר בה - במונחים חרישים ביותר - את השקפתה של ישראל לגבי מעמד באז"ם לרוצחיהם של ילדי מעלות. לא נעשה כל מאמץ לעורר את דעת-הקהל בעולם כנגד עניין זה. לא זכינו אפילו לתיידוך מלא עם דובר שר-החזן, בנושא זה.

ייתכן, אולי, שגם מערכה הסברתית בחו"ל, שהיתה מבוצעת בתבונה ובזמן, עלידי שר-החזן של ישראל, לא היתה מצליחה לשנות הרבה כאשר הועלה העניין בפני העצרת הכללית של האו"ם. אך לפחות, כך ניתן היה לעורר את דעת-הקהל העולמית. ולדעת-הקהל העולמית יש השפעה!

כך היו יכולים לשמוע על כך באוסלו וביוהנסבורג, בטוקיו ובלונדון. היו נכתבים בוודאי מאמרי-מערכת ובהם הבנה לעניינה של ישראל - ולפחות היה מתעורר דיון ציבורי. אך תחת זאת, כרגיל, כפי שהיה המצב עם "הסברה" של ישראל לאורך כל ההיסטוריה שלה, הושארה היוזמה בידי האוייב, והאוייב ניצל זאת.

אולם, בכל אלה אין עדיין כדי להעיד שמישרד-החזן בראשותו של יגאל אלון אינו פעיל בחזית "הסברה". עובדה, בדפים המתפרסמים ללא-הרהף, רואים אור תקצי-רים ונתונים סטטיסטיים המראים, או מנסים להראות, "תמיכה והבנה גוברות והולכות בעולם לעניינה של ישראל, בהשוואה לעניינם של הערבים". וזוהי מלאכתו של האגף שבראשו עומד מר אלוף הראבן, אשר משך השנים הרבות שהוא משמש בתפקיד זה, לא למד דבר, והוא עדיין דבק ב"סטטיסטיקה" החביבה עליו.

זה-דעתה קיבלתי עותק נאה של "דיעות אירופאיות על ממשלות ישראל וערב", שהור כן בידי יעקב לוי, ממכון גאלופ בישראל, ואשר הוגש ל"מנהל אגף-המידע, מישרד החזן". ברור שגם פעולה זו ממומנת על-ידי אגף-המידע של מר הראבן, בכספו של ממשל-המיסים.

לפי המיספרים והטבלות המופיעים בפרסום זה, ישראל זוכה להצלחה אגדתית ממש. כולם אוהבים אותנו ושונאים את הערבים, ואפילו הפער של מין, גיל, השכלה ונטייה פוליטית אינו מצליח להפחית או לפגום מתדמיתנו הנפלאה. הסקר היקר הזה, שהתבסס על אלוהים-ידיעמה, מסת-מכין-זמן של חודשיים בלבד, אפריל ומאי 1974, ומכאן ברור שמר הראבן מוכן לבזוז את כספי-הציבור על סקרים נוספים מסוג זה. אני אומר "לבזוז", כיוון שבינינו, למי איכפת מהמיספרים האלה, מי צריך אותם, ועוד יותר מכך, מי יכול להאמין להם - ואם אומנם הם נכונים, מה משמעותם?

למותר להדגיש, כי נוסף לחזית הצבאית והכלכלית, עומדת ישראל גם בפני חזית "הסברה". וזוהי חזית זו, נראה, לא למדו עדיין דבר מאז מלחמת יום-הכיפורים - לא מישרד-החזן, לא ראש-הממשלה, ולא הצבא.

כתבי-חזן (השם שמור במערכת)